

der kommer fra Kommissionen. Det er nede i nogle små petitesseer, det er meget, meget få steder, hvor vi endelig en gang imellem kan finde en lille sprække, som vi andre kan gøre os forhåbninger om kan blive lidt større år efter år; men det er søreme da i småtingsafdelingen.

Derfor vil jeg igen spørge fru Pia Christmas-Møller: Når den konservative ordfører siger, at EU kun skal lave rammelove, og siger, at EU kun skal tage sig af det, som landene ikke selv kan klare – noget, som vi i Dansk Folkeparti er meget, meget enige i – hvad er der så af indhold i det? Ja, der er åbenbart ikke noget som helst indhold, hvis man skal tage svaret her for pålydende, altså at der ikke skal ske nogen som helst forandringer, og at De Konservative vil fortsætte med at bakke regeringen op ved at stemme for alle de direktivforslag, som kommer fra Bruxelles.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil sige til hr. Jørgen Estrup, at jeg meget gerne vil svare på spørgsmålene. Selvfølgelig kan jeg bekræfte, at Det Konservative Folkeparti, medens vi havde regeringspositionen, stod i spidsen for en skattereform, som blev gennemført i 1985 med virkning fra 1986. Det er jo en kendsgerning. Jeg har ikke brug for at bedrage nogen eller løbe fra noget. Det var en skattereform, som vi står ved. Men verden stod ikke stille på det tidspunkt, heller ikke senere, og i 1993 fik vi en ny skattereform, hvor Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre lovede boligejerne fuld kompensation for bruttoskatten.

Da man lavede skattereformen, nedsatte man så også lejeværdien. Det gjorde man. Men man glemte at nedsætte lejeværdien, da man yderligere lod bruttoskatten stige sidste år og forrige år. Man har ikke givet boligejerne fuld kompensation, sådan som man lovede det i 1993. Det er de gerninger, som regeringen allerede har leveret. Nu ser vi så, at man vil gå videre og øge bruttoskatten til måske 12-15 pct., hvilket indebærer en yderligere udhuling af rentefradraget. Det sagde man ikke en lyd om i valgkampen.

Man sagde heller ikke en lyd om i valgkampen, at man ville til at lade huslejerne stige i en del af det private udlejningsbyggeri; tværtimod anklagede man Det Konservative Folkeparti og Venstre for at ønske en friere huslejestiftelse.

Må jeg ikke godt minde om, at en af veteranerne her i Folketinget i dag har fortalt mig, hvordan forligsteksterne til stort set samtlige boligforlig lige siden 1968 indledes. De indledes altså med en bemærkning om, og jeg citerer nogenlunde ordret: »Som overgang til et frit boligmarked er parterne enige om at gennemføre . . .«, og så kommer de elementer, der i øvrigt var enighed om i det pågældende forlig. Det har forligspartierne, som hver gang også har omfattet Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, været enige om, men det skulle pludselig trækkes op af hatten som et kæmpe problem i valgkampen, at det lange sigt er et friere boligmarked. Det er forbløffende.

Jeg synes også, det er lidt forbløffende, at den sædvanligvis temmelig fair politiker hr. Jørgen Estrup gentager usandheden om, at Det Konservative Folkeparti ensidigt støttede en total fritstilling af huslejerne i forbindelse med Fremskridtspartiets forslag sidste år. Det er ikke rigtigt. Jeg har korrigeret fejlen én gang her fra talerstolen.

Holger K. Nielsen (SF):

Valget var en gyser, men resultatet blev godt. Med en kraftanstrengelse til sidst lykkedes det at afvise et borgerligt alternativ baseret på stemmer fra den yderste højrefløj. Valget var et blokvalg mellem højre og venstre, og statsministeren havde fuldstændig ret, når han i valgkampen sagde, at det var en kamp mellem to vidt forskellige menneskesyn. Det var stillet klart op: Skal opsvinget bruges til at styrke solidariteten og forbedre velfærden, eller skal det bruges til skattelettelser til dem, der har i forvejen?

Det førstnævnte synspunkt vandt. Det vandt knebent, men det vandt. Det vandt, fordi vi på venstresiden i den afgørende fase stod sammen i en overbevisende afvisning af de borgerliges økonomiske uansvarlighed og deres sociale urimelighed. For danskerne blev det simpelt hen for meget, at der skulle bruges 7 mia. kr. på en afskaffelse af lejeværdien, samtidig med at mulige huslejestigninger blafrede i vinden. Det blev ikke accepteret, at vi i en tid med økonomisk fremgang skal solde fremgangen op i skattelettelser i stedet for at fjerne de mangler, der vitterligt er i vort velfærdssamfund.

Vi har en økonomisk højkonjunktur, javel, men i sådan en konjunktur er det urimeligt, at mange ældre stadig får en for dårlig hjemmehjælp. Det er urimeligt, at ventelisterne på bør-